

Loven. I Loven siges det, at undtagelsesvis kan Kommunalbestyrelsen, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, og naar mindst $\frac{3}{4}$ stemmer derfor, og Indenrigsministeren giver sit Samtykke dertil, give en 60-aarig Person Aldersrente som 65-aarig. Efter det foreliggende Forslag skal der kun særlige Omstændigheder til, for at Kommunalbestyrelsen skal kunne træffe en saadan Beslutning; den kvalificerede Majoritet skal bortfalde, og Indenrigsministeren skal ikke give Samtykke saaledes som efter den gældende Lov. Men et Undtagelsestilfælde skal det dog efter Lovforslaget være, et en Person mellem 60 og 65 Aar faar Adgang til Aldersrente som 65-aarig, og det kan da paa ingen Maade være den højtærede Ministers Hensigt med den foreslaede Bestemmelse at ophæve det, som findes udtrykt i den gældende Lovs § 1, 1ste Stykke, 2det Punktum, at kun *undtagelsesvis* skal Personer mellem 60 og 65 Aar kunne faa Adgang til Aldersrente. Men heller ikke kan det være den højtærede Ministers Hensigt ved det stillede Ændringsforslag at søge aabnet en Ventil, hvorigennem et overordentlig stort Antal Personer mellem 60 og 65 Aar kan slippe til at faa Aldersrente; de „særlige Omstændigheder“ skal være til Stede, og jeg maa gaa ud fra, at det ogsaa er den højtærede Ministers Mening — da han ikke rokker ved selve Aldersgrænsen, de 65 Aar —, at disse Omstændigheder skal være vægtige. Men naar det er Tilfældet, tror jeg, at man i 99 af 100 Tilfælde kan regne med hele Kommunalbestyrelsens Tilslutning til, at en Person, som søger Aldersrente uden at opfylde Aldersgrænsebetjngelsen, faar tilstaaet denne Rente, og jeg tvivler ikke om, at i saadanne Tilfælde vil Indenrigsministerens Samtykke, uanset, hvilket politisk Parti han end maatte tilhøre, blive givet. En forsvarlig Anvendelse af Bestemmelsen i det foreliggende Lovforslag vil ganske sikkert føre til i alt væsentligt det samme Resultat som den gældende Lov. Men saa siger jeg: Hvorfor skal vi saa nu ændre denne Bestemmelse, hvorfor skal vi aabne for det eventuelt uforsvarlige, for hvilket man i Loven har sat Bom, og som naturligvis ingen, heller ikke den højtærede Minister, i Virkeligheden ønsker at aabne for eller at fremme? Den højtærede Minister og hans Parti har heller ikke modsat sig Loven med denne Bestemmelse. Men, som sagt, jeg glæder mig over, at i det Lovforslag, der foreligger her, er 65-Aars Aldersgrænsen godkendt. Det Regeringsforslag, som fremsattes i 1920, havde 60-Aars Grænsen, men i det private For-

slag fra i Fjor rørte man ikke ved 65-Aars Grænsen, og Rigtigheden af denne Grænse tør jeg vel da gaa ud fra endelig kan betragtes som fastslaaet.

Det andet Punkt, paa hvilket man særlig rettede Kritik mod den gældende Lov, var som nævnt Fradragsreglerne, og det var under Paastanden om, at de, der har Indtægt og Formue, de, der har noget, som det hedder vulgært, faar for meget, og de, der ingenting har, faar for lidt. Nu skulde man da tro, at det, naar man vil gaa til at ændre de gældende Regler, skulde være paa Grundlag af en saadan Betragtning, saaledes at man tog fra de første, fra dem, som har noget, for at give til de sidste, dem, der ingenting har. Men det er jo ingenlunde Tilfældet i det foreliggende Lovforslag. Tværtimod: De, der har Indkomst eller Formue, faar efter den højtærede Ministers Forslag mere end efter den gældende Lov, Rammerne udvides, et større Antal Personer inddrages, og de enkelte Personer, som faar Aldersrente, vil faa mere end nu. De fradragsfrie Beløb ligger efter den gældende Lov mellem 748 og 250 Kr., henholdsvis for et Ægtepar i København, der begge er fyldt 65 Aar, medens den ene er over 68, og som har opsat at indsende Begøring om Aldersrente, og for enlig stillede Kvinder paa Landet, der er 65 Aar. Disse Grænser, 748 og 250 Kr., forhøjes efter Forslaget til 803 og 316 Kr. Man vil altsaa se, at Rammerne udvides ganske væsentligt, og husker vi nu paa Fradragsreglerne i den gældende Lov, som Lovforslaget slet ikke berører, og som jo er saaledes, at af de første 300 Kr. ud over det fradragsfrie Beløb, skal Halvdelen fradrages, af de næste 600 Kr. skal de $\frac{3}{4}$ fradrages og, om vedkommende maatte have Indtægt derover, det hele fradrages i Aldersrenten, vil man se, at da Udgangspunkterne, de fradragsfrie Beløb, nu ligger højere, faar den enkelte mindre Fradrag, naar dette Lovforslag bliver til Lov, end Tilfældet er nu, saaledes at ikke blot giver Taksterne mere, men Fradragsreglerne bliver lempeligere. Men dette er ingenlunde i Overensstemmelse med den Betragtning, der ellers har været den højtærede Ministers og hans Partis, den Betragtning, som er udtrykt derved, at de, der har noget, faar for meget, og de, der ingenting har, for lidt. Men overfor den Betragtning og Forsøget paa dens Gennemførelse var jo de nuværende Regeringspartier i Virkeligheden ogsaa særdeles svagt stillede. Naar man tænker paa deres Fortid i dette Spørgsmaal, er det en overordentlig forbavsende